

STEAM

GREEN SCUM

STEAM

GREEN SCUM

Green Scum: Steam

**Vydání knihy podpořilo
Ministerstvo kultury České republiky**

Copyright © Metoděj Alexa, 2020

ISBN 978-80-7511-572-0

ISBN 978-80-7511-573-7 (e-pub)

ISBN 978-80-7511-574-4 (pdf)

/první část/

Slyšel jsem kroky. Někdo šel po schodech dolů.

Byl jsem v podzemí. Hluboko pod povrchem země. Ve sklepení. V kobce. Přikován k železnému kruhu, zaraženému ve zdi.

Ten někdo byl žalářník.

Podle kroků jsem poznal, že jde Smith. Strídadavě se o mě staral s Patrikem. Patrik byl v klidu. Smith ne.

Klíč v zámku. Skřípot. Mechanismus se neochotně poddal. Nikdo se neobtěžoval s tím, že by ho namazal. Jednou se jim ode-mknout nepodaří. Pak asi umřu hladu. Nebo žízni. Nebo obojím.

Ocelové dveře kobky se otevřely. Smith vešel. V jedné ruce držel petrolejovou lampu. V druhé misku s jídlem.

Lampa bojovala s tmou. Zvládla udělat šero. Pak jí síly došly. Povzdechla si a přestala se snažit.

Za to šero jsem byl rád. Většinu času jsem trávil v naprosté tmě. Světlo bolelo.

Byl jsem na hradě Bone. Jediný vězeň barona Stonea. Zatímco on se nahoře bavil, já se dole rozpadal.

„Máš tady jídlo, Šterne.“

Smith položil misku na zem. Vzal hůl opřenou u vchodu a postrčil ji ke mně. Kdysi mi jídlo podal rukou. Jednou jedenkrát. Patrik se pak o mě staral tři týdny v kuse.

Nepohnul jsem se. Chtěl jsem, aby šel pryč. Aby zmizel. Věděl jsem ale, že si budu muset přetrpět jeho duchaplnosti odposlechnuté někde v čeledníku. Jako vždycky.

„Jedna kurva se vdává, Šterne.“

Cože? Dnes začínáme jinak? Žádná poznámka o tom, že se mi vymočil do polívky?

Je mi jedno, kolik kurev se vdá. Nezájímá mě to.

„Tebe to nezajímá, Šterne?“

Věděl jsem, že musím něco říct. Jinak tu bude otravovat vzduch. Přešlapovat. Provokovat.

„Je mi to jedno, Smithi. Svatby mě nezajímají.“

„Ale tahle by měla, Šterne. Tahle by fakt měla.“

Zašťoural nehtem v zubech. Vytáhl něco, co asi kdysi dávno ztratil. Zvedl lampu, aby si to prohlédl. Strčil to do kapsy.

Mlčel jsem. Povinná dávka slov splněna.

Chvilí se na mě díval. Pak se otočil. Došel ke dveřím. Ještě než je zavřel, ohlédl se.

„Nevím, jak se ta kurva jmenuje. Vypadlo mi to z hlavy.“

Nemůže ti vypadnout z hlavy něco, cos tam nikdy neměl.

„Ale co vím, bere si starýho Alzheimerera. Víš, kterýho myslím.“

Ano. Vím kterého myslíš. Tu sadistickou zrůdu. Dobře. Tak to zas jedna odskáče. Nemůžu jí pomoci. I kdybych chtěl.

„A ještě na něco jsem si vzpomněl, Šterne. Ta kurva je tvá dcera.“

Ocelové dveře se zabouchly.

Zůstal jsem ve tmě.

Prostoupil mě nekonečný vztek.

A hrůza.

A zděšení.

Zhluboka jsem oddechoval.

Mrskání. Hladová krysa se přišla nažrat. Dupl jsem na ni. Vztekle. S touhou zabít. Praskot kostí a vyhrězlá střeva a táhlý, zmučený výkřik.

Přesně takhle budou rvát všichni, co za tímhle stojí.

Jste po smrti. Akorát, že o tom ještě nevíte.

Temnota má své zvláštní kouzlo. Kouzlo, které neprovokuje. Které se mlčky usmívá a přívětivě kyne. A které má taky jednu důležitou vlastnost. Pomáhá v soustředění.

Nerozptyluje nežádoucími podněty. Netříští pozornost. Nezahlcuje vjemy. Temnota je dokonalá, když se chce někdo dostat až na dno své duše. Když se chce potopit tam, kde absentuje život.

Přesně o tohle jsem se pokoušel.

Musel jsem se dostat z vězení. Okamžitě. Neměl jsem čas na vymýšlení nějakých složitých útěků. Nemohl jsem čekat, až tady Smith omylem zapomene klíč od pout.

Jane, má dcera, si měla vzít Alzheimerera. Představa sňatku těch dvou mi způsobovala fyzickou bolest. Musím ven. Okamžitě.

Jediný, kdo mi mohl pomoci a kdo byl dostatečně blízko, byl Woc. Zombie, co mluvil s kulometnou kadencí. Co skoro každé slovo opakoval desetkrát. Co byl přesvědčen, že má dokonalý smysl pro humor.

Jednou mi to vysvětloval.

„Víš Šterne, o nás si každý myslí, že že že že že jsme pomalí. Každý každý každý každý. Ale když dokážu říct tolik tolik tolik tolik slov a tak rychle, tak už si to nikdo nikdo nikdo nemyslí. A navíc kolem kolem kolem kolem sebe vidím samý usměvavý obličej. Jo jo jo jo jo.“

Snažil jsem se Wocem navázat spojení. Vytěšnil jsem vše ostatní. Volal jsem ho. Opakovaně. Soustředěně. Znova a znova.

„Jsi docela docela docela otravný, Šterne. Tě slyším. Pokud pokud pokud nechceš s něčím pomoci, rád si tě poslechnu.“

Správně měl náš rozhovor běžet ve spirále. Zombie to tak měli. Otázky a odpovědi. Stoupáte nahoru. A když jste zdolali vrchol, bavíte se konečně o důležitých věcech.

Neměl jsem na etiketu čas.

„Pamatuješ na Jane, Wocu?“

„Ale ale ale. Nějak nějak nějak jsi v té kobce zhrubl, příteli. Pamatuji. Krásná mladá mladá mladá dáma. Vždycky jsem si říkal, že že že že jestli je někdo k nakousnutí, tak je je je to ona.“

„Má problémy. Musím se dostat ven. Můžeš mi podat ruku?“

„Přijdeš mi mi mi mi nervózní. Zombie ti má má má má pomáhat?“

„Nikdo jiný v dosahu není.“

„Ubývá ti ti ti ti ti přátel, Šterne?“

Možná ano. Co jsem v nemilosti, skoro mi přestala chodit pošta. A co jsem přikován tady v podzemí, přestala chodit úplně.

Přátelé ubývají. A asi to není tím, že umírají sešlostí věkem.

„Pomoz mi, Wocu. Potřebuji přenést. Dlužíš mi to.“

„Dobře dobře dobře, Šterne. Co kdybys řekl, ať ať ať už dopředele přestanu kecat a natáhnu tu tu tu tu svou svou ledovou ruku?“

„Nemluvím sprostě, Wocu. Podej mi ruku a přestaň hrát divadlo.“

Zombie měli svou realitu. Trochu jinou, než byla třeba ta moje. I myšlení měli trochu posunuté. Někdy to s nimi bylo docela těžké.

„Opravdu to to to to to neřekneš, Šterne?“

„Ne. Neřeknu. Podej mi ruku, Wocu, a přestaň mně srát!“

„Dobře Šterne. Konečně jasná jasná jasná jasná věta. Tady tady tady tady je ruka.“

Do dlaně mi upadlo kus ledu. Stiskl jsem ho. Vyvlékl se z okovů. Zmizel.

Letěl jsem tmou plnou spěchajících tvorů. Plnou těch, co se bojí cestovat za světla.

Letěl jsem na začátek. Na začátek cesty.

„Vítám tě, Šterne. Vypadáš vypadáš vypadáš hrozně.“

„Taky tě rád vidím, Wocu.“

Woc seděl v křesle. Neobtěžoval se vstát. Znali jsme se. To bylo všechno. Žádné velké přátelství. Pragmatický vztah.

Woc měl na sobě bílou košili a černé kalhoty. Obutý ve špičatých, kožených botách. Bledý obličej. Skoro bílý. Zapadlé oči zarámované tmavými kruhy. Ulízané krátké vlasy. Zombie.

„Dluh dluh dluh jsem smazal.“

Přikývl jsem. Byli jsme vyrovnáni. Rozhlédl jsem se kolem. Od mé poslední návštěvy se nic nezměnilo. Velký sál s obrovským jídelním stolem, na kterém si Woc zakládal. I když u něj nikdy nestoloval.

Spousta hořících svící. Vysoká okna s vitrážemi. Odhrnuté těžké závěsy. Jedny dvoukřídlé vstupní dveře. Další malé vzađu pro služebnictvo. Nikdy, co vím, jimi žádný sluha neprošel.

„Nabídl bych bych bych bych ti něco k jídlu. Ale znáš mě mě mě. Jídla se skoro skoro skoro nedotknu.“

Woc vlastnil velké panství v Severním Skotsku. Hraničilo s pozemky hradu Bone. Žil odloučeně. O vztah se sousedy nestál. Obýval velký dům. Kamennou stavbu postavenou v době, kdy se těmto věcem ještě rozumělo.

Spousta věžiček. Lomených střech. Chodeb. Schodišť. Místností. Moc služebnictva neměl. Navíc se u něj nikdo dlouho neohrál. Chápal jsem ho. Něco jíst musel. I když tvrdil opak.

„Potřebuji ještě jednu laskavost.“

Woc se zamračil. Sepjal ruce. Propletl prsty. Zadíval se na podlahu.

„Přijdeš mi mi mi jako posel posel posel špatných zpráv, Šterne. Hodně hodně hodně špatných.“

Tuhle reakci jsem čekal. Woc byl radši, když dělal dluhy on, než aby to bylo naopak.

„Navíc se mi mi mi nelíbí, že že že že jdeš na všechno moc moc moc rychle. Etiketa ti nic neříká?“

Přistoupil jsem k němu blíž. Ne ale moc blízko. Nezapomínal jsem, kdo je.

„Mám málo času, Wocu. Vlastně nemám vůbec čas. Potřebuji oblečení. Potřebuji zbraně. A potřebuji Suzzane.“

Woc se zvedl z křesla. Rozpletl prsty. Přestal se dívat do podlahy.

„Nechceš toho nějak moc, Šterne?“

Byl rozčilený. Dokonce přestal opakovat slova.

„Chci jen to, co mi pomůže najít dceru.“

„Nejsi v postavení, abys něco takového mohl žádat.“

Došel jsem k němu. Zrušil bezpečnou vzdálenost. Byl jsem tak blízko, že bych se ho mohl dotknout rukou.

„Máš to špatně, Wocu. Ty nejsi v postavení, abys mi to mohl odepřít.“

Díval se na mě. Zvažoval. Vyhodnocoval situaci. Pak se usmál.

„Máš to mít, Šterne.“

Nehýbal jsem se. Věděl jsem, že to není všechno. Odkášlal si. Tvář se mu stáhla vztekem.

„Bylo by dobré, kdyby sis něco zapamatoval, Šterne. Už po mně nikdy nic dalšího nechtěj.“

Chvilí jsme stáli mlčky. Nikomu z nás se nechtělo pohnout jako prvním. Pak se Woc otočil. Přistoupil k oknu a začal zatahovat závěsy. Jeden za druhým.

Svívalo. Měl rád šero. Když už nemohl mít tmou pořád. Nebyl jako upíří. Neumíral na slunci. Ale neměl ho rád.

Tahle kasta zombie byla zvláštní. Měli rádi pohodlí a klid. Dokázali se slušně oblíct. Dokázali normálně žít. Pokud tedy za normální považujete to, že vás při životě drží konzumace lidí.

Byli na vrcholu žebříčku. Úplně dole byli ti, co se potulovali po bletech. Byla to spodina. Když jste je potkali, dokázali být hodně nepříjemní. Otrhaní. Pomalí. Vytrvalí a hladoví. Woc a jemu podobní jimi opovrhovali.

Závěsy byly zataženy. Woc přistoupil k jídelnímu stolu. Vzal do ruky malý zvoneček a zazvonil. Po delší chvíli se otevřely hlavní dveře a vešel sluha.

Protíral si rozespálé oči. Malý, tlustý, neupravený. Košile mu vylézala z kalhot. Vesta naruby. Udělal dva kroky a zastavil se. Udiveně si mě prohlížel. Ve tváři zmatek a otláčený vzorek povlečení. Bylo očividné, že personál má podstav.

„Máme máme máme hosta, Johne.“

Woc už našel ztracenou rovnováhu. Slova se opět rozběhla.

„Ano pane.“

„Odvedte ho nahoru do do do do pokoje. Do toho vzadu. A přineste mu mu mu nějaké oblečení. A doneste mu mu mu vodu. Ať se umyje. Nemusí být být být teplá. Není není není choulostivý.“

Sluha poslušně přikývl. Otočil se. Došel ke dveřím a čekal. Vykročil jsem za ním. Neděkoval jsem. Nebylo za co.

Vyšel jsem na chodbu. Sluha zavřel dveře. Vzal ze stěny svíci. Bylo to už skoro zbytečné, protože slunce bylo nad obzorem. Možná si tak ale připadal důležitější.

Šel jsem za ním. Kulatá záda se mu rytmicky zvedala. Napadlo mě, jestli ví, co ho čeká. Pak jsem tu myšlenku pustil z hlavy. Nebyla to moje věc.

Došli jsme do vstupní haly. Vystoupali do patra. Nalevo i napravo chodby. Po několika metrech se větvyly. Sluha se dal nalevo. Šel jsem za ním. Několikrát odbočil. Minuli jsme řadu dveří. U posledních se zastavil. Otevřel je a ustoupil.

„Prosím, pane.“

Vešel jsem dovnitř. Sluha za mnou zavřel. Malá místnost. Rozhodně ne pokoj. Spíš kamrlík pro služku.

Jedna postel. Skříň. Zaprášené okénko, skrz které se dovnitř dobývaly sluneční paprsky. Podstavec a na něm porcelánové umyvadlo. Stůl a židle. Posadil jsem se.

Podíval jsem se na své boty. Měl jsem je celou dobu, co mne věznili. Rozhlédl jsem se. Byl jsem sám.

Sundal jsem pravou botu. Rozlomil podpatek. Vyndal malou měděnou krabičku a položil ji na stůl. Stiskl jsem ji. Otevřel.

Objevil se miniaturní mechanismus podobný hodinovému strojku. Zabíral dvě třetiny prostoru. Zbýlé místo sloužilo pro uložení sluchátka, mikrofону a tenkých propojovacích hadiček.

Vytáhl jsem sluchátko. Rozmotal hadičky. Propojil sluchátko s hodinovým strojkem. Pak jsem vzal do prstů knoflík košile. Druhý odspoda. Utrhl jsem ho. Sundal keramický obal.

Vypadlo ozubené kolečko. Vložil jsem ho do strojku. Ťukl do něj. Příklad začal fungovat. Připojil jsem sluchátko. Pak jsem zapojil mikrofon. Mám spojení se světem.

Sundal jsem si špinavou košili a vše přikryl. Čekal jsem, až sluha přinese vodu. Pak navážu spojení. A položím pár otázek, na které budu chtít odpovědět.

Seděl jsem a čekal. Pokojík prostupovalo unavené ticho. Uspávající. Nebylo by špatné se natáhnout na postel a spát. Zavřít oči, zahnat myšlenky do kouta a na chvíli zmizet z tohoto světa. Třeba jednou přijde čas, kdy si to budu moct dovolit.

Ozvalo se zaklepaní na dveře.

„Dále.“

Vešel sluha. Přes ruku měl přehozené šaty. Položil je na postel. Pak se vrátil na chodbu a vzápětí se objevil se džbánem a párem nových bot. Boty postavil k posteli. Pak přistoupil ke stolu a nalil ze džbánu vodu do umyvadla. Nahýbal se a já cítil jeho kyselý pot. Nechápu, jak někdo takový může Wocovi chutnat.

Umyvadlo bylo plné. Sáhl po košili, ale pak si to rozmyslel. Rozmyslel se dobře. Nerad jsem zbytečně hrubý. Poodstoupil.

„Potřebujete ještě něco, pane?“

Zavrtěl jsem hlavou. Nepotřeboval jsem nic. Chtěl jsem jen, aby zmizel. Zavřel za sebou dveře. Zvedl jsem se. Přešel přes pokojík. Zastrčil zevnitř zástrčku. Nechtěl jsem, aby mě někdo rušil.

Posadil jsem se ke stolu. Odhrnul košili. Dal si sluchátko do ucha. Vzal do ruky mikrofon. Klepl na ozubené kolečko.

Slyšel jsem šumění Vesmíru. Tichý praskot. Vzdechy a mlčenlivé naříkání někoho neznámého. Věděl jsem, že musím počkat. Scarabeus si někdy dával načas.

Měl jsem ho před očima. Uhnízděný v křesle vystlaném kožesinama. Za velkým stolem plným přístrojů, které sestrojil. Otáčející se převody. Líně se pohybující páky a vahadla. Ciferníky, které ukazovaly něco, čemu rozuměl jen on.

Byl malý. Nesouměrný. Trpaslíci to tak mají. Ale byl chytrý. Neuvěřitelně chytrý. A byl to můj přítel. Jeden z mála, co mi z minulé doby zbyl.

Praskot ustal. Ve sluchátku se rozhostilo ticho. Pak si Scarabeus odkašlal. Několikrát. Nakonec zachraptěl.

„Jsi to ty, Šterne?“

„Ano.“

„Dobře. Kontrolní otázka. Je to malé. Kdysi to šlo složit. Když to hodíš na stěnu, nejde to z ní sundat.“

„Nemám na tyhle hlouposti čas.“

„Odpověz, Šterne.“

Zavrtěl jsem v duchu hlavou. Nezměnil se. Pořád je opatrný. A pořád je přesvědčený, že má dokonalý smysl pro humor.

„Je to tvůj kapesník.“

Musel jsem vyndat sluchátko z ucha a počkat, až se Scarabeus přestane smát. Slyšel jsem, že trpasličí smích dokáže zabít. Nevěřím tomu, ale ublížit dokáže určitě. Nakonec mu došel dech a rozkašlal se. Nebylo to o moc lepší, ale šlo to vydržet. Dal jsem si sluchátko zpátky. Stiskl mikrofon.

„Poslouchej a nepřerušuj mě. Dozvěděl jsem se, že Jane si má vzít Alzheimeru. Woc mě dostal z vězení. Jsem teď u něj. Půjčí

mi Suzzane. Chci vědět, kde tu zrůdu najdu. Musím to zastavit. Nechci o ni přijít.“

Chvilí bylo ticho. Neslyšel jsem ani jeho sípavý dech.

„Alzheimer a Jane?“

„Nezdržuj. Chci vědět, kde ho najdu.“

„Nevím to. Ale půjde to zjistit. Musím dolů k Válci. Bude to chvíli trvat.“

„Nevadí. Hlavně mi ho najdi. Jsem na příjmu.“

Scarabeus bydlel ve staré tvrzi. Zhruba šedesát kilometrů jižně od Inverness. Samota. Jemu to tak vyhovovalo. Nestál o kontakt s nikým. Ještě než se v tvrzi usadil, měl hodně nepříjemný zážitek s lidmi. Byl obviněn z čarodějnictví. Hranice, ne které měl být upálen, se již nemohla dočkat.

Byla to náhoda, že jsem byl tenkrát poblíž. A byla to další náhoda, že jsem objevil jeho technický talent.

Pomohl jsem mu. Dostal jsem ho pryč. Přemístil se do Skotska. Koupil si za mé peníze opuštěnou tvrz a zmizel ze světa. Byla to dobrá investice. Už se mi mnohonásobně vrátila. A ještě se mi dlouho bude vracet.

Scarabeus byl, co se techniky týče, génius. Co mu Příroda ubrala na vzhledu, to mu přidala na inteligenci. Vymýšlel přístroje, které předbíhaly dobu. Zásoboval mne dokonalými aparáty, které násobily mé schopnosti. I ten vysílač, díky kterému jsem se s ním spojil, byla jeho práce.

Vynalézal, bádá, sestrojil. Svět, ve kterém jsem žil, ovládala pára. A pokud někdy někdo ovládal páru, byl to Scarabeus. Podmanil si ji a přinutil ji, aby ho poslouchala. Jak mi jednou prozradil, všechno, co sestrojil, by nezvládl bez pochopení páry.

Podle něj nešlo o to, že pára je hybnou silou světa. Tomuhle rozuměli mnozí. Ale nikdo si neuvědomoval, že pára má také obsah. Duši. Vědomí. Že to není bezmyšlenkovitá substance, která tupě vykonává práci. Že je to přítel, který se diví tomu, že o jeho přátelství nikdo nestojí.

Scarabeus o ně stál. A díky tomu dokázal to, co nedokázal nikdo před ním. A obávám se, že nedokáže ani nikdo po něm. Lhal bych, kdybych tvrdil, že tomu všemu rozumím. Ale viděl jsem výsledky, a proto tomu věřím.

Trvrz měla sklepení. Jeden velký, otevřený prostor. Plný přístrojů za hranicí mého chápání. Uprostřed byl Válec. Metr široký, tři metry vysoký. Pokrytý poddajnou hmotou. Pomalu se otáčel. Neustále. Dnem i nocí. Stovky tenkých, zahnutých drátků fixovaných na pohyblivých táhlech do něj vyrývaly nepravidelné stopy. Mikroskopické rýhy, které na první pohled nebyly vidět.

Scarabeus sestrojil Válec před sedmi lety. V současnosti nebyl pokrytý rýhami ani z pětiny. Zaznamenávaly se na něj veškeré údaje, které Scarabeus dokázal svými přístroji přijmout. Byly tam uloženy informace, o kterých si jejich majitelé mysleli, že je znají pouze oni sami.

Vedle Válce byla usazena Čtečka. Objemný aparát s teleskopickým ramenem. Na jeho konci byl náustek. Když se rameno přiblížilo k Válci, náustek dokázal přechýst zaznamenaná data.

Někdy to bylo rychlé. Někdy to trvalo dlouho. Jako teď. Obrnil jsem se trpělivostí. Nešlo to uspěchat.

Zvedl jsem se ze židle. Sklonil se nad umyvadlem. Nabral do dlaní vodu. Byla studená. Nevadilo mi to.

Začal jsem se mýt. Smýval jsem ze sebe špínu a úzkost a strach o Jane. Smýval jsem ze sebe pochybnosti o sobě samém. Smýval jsem ze sebe nejistotu, trýzeň a odevzdanost. Věděl jsem, že pokud tohle všechno neodhodím, pokud si nebudu věřit, svou dceru již neuvidím.

Oblékl jsem se. Šaty, co mi daroval Woc, mi příliš neseděly. Bylo mi to jedno. Stačilo, že byly čisté. Že nepáchly potem a plesnivinou. Sedl jsem si za stůl. Vložil sluchátko do ucha. Scarabeus se už musel každou chvíli ohlásit. Poklepával jsem prsty na desku stolu. Snažil se nevnímat nervozitu. Ve sluchátku zapraskalo.

„Jsi tam, Šterne?“ Scarabeus zněl udýchaně.

„Ano. Jsem.“

„Tak mě poslouchej. Nedokážu Alzheimerera přesně lokalizovat. Mám data, ale teprve se dole zpracovávají. Zametá za sebou stopy. Jde mu to. Je docela chytrý.“

To, že Scarabeus někomu přiznal inteligenci, byla pochvala.

„Co to pro mě znamená?“

„Nepřerušuj mě. Dokázal jsem určit jeho přibližnou polohu. Londýn. Můj návrh je ten, že by ses tam měl vydat. Hned. Než tam dorazíš, upřesním to.“

Přemýšlel jsem, i když nebylo o čem. Neměl jsem na výběr.

„Dobře. Se Suzzane to zvládnou.“

„Nemůžeš po normální trati. Hledají tě. To asi víš.“

„Vím. Tohle nech na mně. Kdo za tím stojí? Alzheimer by se do něčeho takového sám o své vůli nepustil.“

„Díval jsem se. Prázdnou. Pár střípků, které nedávají smysl. Tohle bude hodně těžké.“

Nadechl jsem se. Zadržel vzduch v plicích a pomalu vydechl. Sevrhel jsem prsty mikrofon. Cítil jsem, jak povoluje. Znovu jsem se nadechl a povolil stisk. Přiblížil jsem mikrofon těsně ke rtům.

„Musím vědět, kdo za tím je. Musím. Zjisti mi to.“

Naléhavost v mém hlase by se dala krájet. Scarabeus chvíli mlčel.

„Zjistím to, Šterne. Nevím, jak rychle, ale dozvíš se, kdo za tím svinstvem je. Nejsi jediný, kdo má Jane rád.“

Sbalil jsem sluchátko a mikrofon. Zavřel krabičku. Strčil ji do náprsní kapsy. Zvedl se. Je čas se vydat na cestu.

Otevřel jsem dveře a vyšel na chodbu. Vydal se ke schodišti. Dutá ozvěna kroků narážela do stěn. Přišlo mi, že je netrpělivá a připravená k akci stejně jako já.

Dole, v místnosti bez oken, od které měl klíče pouze Woc, se natáhla bezkrevná ruka a vypnula přijímač. V místnosti byla absolutní tma. Několik pomrkávajících kontrolnek nedokázalo osvětlit ani sama sebe.

Woc seděl v křesle. Zavřené oči. Na tváři vybledlý úsměv.

Neslyšel všechno. Ale slyšel toho dost. JEMU se to bude líbit.

Sešel jsem dolů do vstupní haly. Rozhlédl jsem se. Nikde nikdo. Sluha asi doháněl přerušovaný spánek. Po chvíli vyšel z bočních dveří Woc.

„Vidím, že že že že jsi připravený, Šterne.“

Příkývl jsem. Byl jsem připravený na všechno. Tedy alespoň jsem si to myslel. Až později jsem zjistil, že jsem nebyl připravený na nic.

„Potřebuji se dostat k Suzzane, Wocu. Předpokládám, že stojí v Kyle of Lochals. Pokud jsi nezměnil depo.“

„Ano, je je je tam. Nemám rád rád změny. Myslím, že že že že to víš.“

„Dobře. Odveze mě tam někdo?“

Woc si nasadil smutný obličej.

„Nemá kdo, Šterne. Ale chci ti ti ti ti ti pomoci. I když příliš příliš nechápu proč. Před domem je je je mé auto. Půjč půjč půjč si ho. Určitě jsi jsi jsi nezapomněl cestu. Nech ho ho ho u depa. Zařídím, aby aby aby aby ho někdo přivezl zpátky.“

Pokrčil jsem rameny. Proč ne. Trefím. Možná bude lepší, když pojedu sám.

„Asi se už neuvidíme, Wocu.“

„Budu jen jen jen jen rád, Šterne. Setkání s tebou jsou jsou jsou poněkud vysilující.“

„Suzzane ti vrátím, Wocu.“

„To bych byl byl byl rád. Přirostla mi mi mi k srdci.“

„Děkovat asi nemá smysl.“

„Děkování, Šterne, je je je jedna z největších hloupostí, co co lidé dělají.“

Už jsem nic neříkal. Pokynul jsem mu. Otevřel vstupní dveře. Vyšel ven. Nezavíral jsem. Zabouchly se samy. Dutá rána. Zněla nepřátelsky. Možná. Možná jsem si to jen namlouval.

Uslyšel jsem tlumené zahřmění. Zvedl jsem oči. Obloha se začala zatahovat. Ve Skotsku, co se týče počasí, jste si mohli být jisti jedním. Že se určitě zkaží.

Venku před domem byl zaparkovaný plymouth. Model, kterého se vyrobilo pouze pár kusů. Došel jsem k němu. Pořád stejně impozantní, jako když jsem ho viděl poprvé.

Šestikolka. Vpředu dvě řídicí nápravy. Nad blatníky vodou chlazené kulometry. Odkrytý motor. Dvanáctiválec. Objem čtrnáct litrů. I na volnoběh by utáhl vlak. Čtyřmístná kabina. Pancéřovaná. Volant nezvykle vlevo. Tři rychlostní stupně. Spodní dva nebylo díky točivému momentu potřeba řadit. To auto se mi líbilo. Možná ho Wocovi vrátím později, než čeká.

Nasedl jsem. Klíček byl v zapalování. Otočil jsem jím. Motor chytil hned napoprvé.

Zvuk běžících dvanácti válců uklidňoval. Zkusil jsem světla. I za dne dokázaly ozářit prostor před sebou. Stiskl jsem vedlejší spínač. Stěrače se pohnuly. V pořádku. Byl jsem si jistý, že část cesty pojedou v dešti.

Zařadil jsem druhý rychlostní stupeň. Povolil spojku. Plymouth se rozjel. Ohlédl jsem se. Dům byl zavřený. Prázdný. Nikdo mi nemával z oken.

Jel jsem monotónní krajinou. Byl podzim. Ohlazené vrcholky kopců pokryté nízkou trávou. Občas bylo vidět rozpadající se zídky, postavené z volně vyskládaných kamenů. Kdysi vytyčovaly hranice pozemků.

Silnice byla vydlážděná žulovými kostkami. Po obou stranách zarostlé příkopy. Nebyla široká. Pokud by něco jelo proti, měl bych problém se vyhnout.

Klikatila se, vyhýbala neviditelným překážkám, šplhala vzhůru a zase padala do nekonečné řady údolí. Do Kyle of Lochals to bylo od Woca sedmdesát kilometrů. Hodina cesty. Pokud mě něco nezpomalí.

Kyle of Lochals bylo malé městečko. Pár domů. Několik desítek obyvatel. A také konečná železniční stanice Západní skotské dráhy. Woc tam měl pronajaté depo. Stálo stranou. Oddělené od vlastního nádraží dvoupatrovými sklady. Byly léta prázdné. S pro-

padlými střechami a bortícími se zdmi. Nikdo se neměl k tomu je zbourat. Proč taky. Dřív či později spadnou samy.

K depu vedla odstavná kolej. Mizela pod černými dřevěnými vraty. Za nimi odpočívala Suzzane. Nevzhledná parní lokomotiva, která svým zevnějškem dokonale klamala.

Už jsem s ní dvakrát jel. Těžko bych si vybavil, jestli jsem někdy cestoval lepší. Pokud pomínu Morgensterna. Za tuctovým zevnějškem se skrývala dokonalá technika. Vysokotlaký kotel s přebytkem výkonu. Bezedný tendr, který ji dokázal bez doplnění převézt téměř přes celou zemi. Zdvojené ovládání, vylučující poruchy. A navíc měla Zaca.

Kdyby se někdy dělala soutěž strojevůdců, Zac by stoprocentně vyhrál. Neznal jsem nikoho, kdo by měl takový cit pro parní lokomotivy jako on. Kdo by měl v paměti kompletní železniční síť Spojeného království. A nemyslím pouze tu oficiální. Myslím i tu, kterou nenajdete na žádných mapách.

Zac byl můj trumf. Mé tajné eso, které jsem skrýval v rukávu a nemluvil o něm. Byl skvělý strojevůdce, který měl jednu slabost. Neustále toužil po tom dokázat, co nedokázal nikdo před ním. Dostat se odněkud někam rychleji. Jinou cestou. Zvládnout to, co by jiný ani nezkusil. Pomyslel jsem si, že až mu řeknu, co po něm chci, bude na vrcholu blaha.

Měl jsem za sebou zhruba polovinu cesty. Začalo drobně pršet. Pustil jsem stěrače. Za chvíli by se měla objevit křižovatka. Na ní se dám doleva.

Přehoupl jsem se přes kopec. Sjížděl do údolí. V dáli jsem viděl špičku rozcestníku. Déšť zhoustl.

Blížil jsem ke křižovatce. Déšť začal bičovat přední sklo. Stěrače pracovaly s mlčenlivou urputností.

Zkracoval jsem vzdálenost. Projel jsem táhlou zatáčkou. Teď už jsem křižovatku viděl celou. Nebyla prázdná. Něco na ní stálo. Kola začala na mokřích žulových kostkách ujíždět. Sevřel jsem pevněji volant.

Ke křižovatce zbývalo nějakých dvě stě metrů. Uprostřed ní byl zaparkovaný lokotraktor. Nevadil by mi, kdyby na mě nemířil dělem.

Vyhodnocoval jsem situaci, i když nebylo co vyhodnocovat. Lokotraktor byl postavený tak, že kdybych se ho snažil objet, dostanu se mimo silnici. Nežpevněná půda by mě uvěznila. Byla by jen otázka několika vteřin, než by přesměroval dělo a udělal z Wocova auta vrak. Pancéřovaná kabina ochránila před kulkami. S dělovým projektilem nesvedla nic.

Vymáčkli jsem spojku. Vyřadil rychlost. Šlápl na brzdu. Zastavil jsem. Chvilí se nic nedělo. Pak se otevřel poklop na válcovitém vstupu. Vylezl zbrojnoš. Za ním druhý. Věděl jsem, že třetí zůstal vevnitř a pozoruje mě optikou.

Vystoupil jsem. Děšť se mi vsakoval do šatů. Do obličeje mi narážely ledové kapky. Zastavil jsem se před autem.

Ti dva slezli na zem. Došli ke mně. Automatické pušky v pohotovosti. Oblečení do neutrálních kombinéz bez označení hodnoti. Pancíře. Kukly. Neměli za úkol se představovat. Měli kontrolovat, zatýkat, zneškodňovat.

„Mohu se zeptat, kam jedete, pane?“

Promluvil ten vlevo. Slušně položená otázka, kdyby ji nepokazil strohý tón s absencí minimální uctivosti. Věděl jsem, že mám problém. I kdybych se s nimi dokázal domluvit, ztratím spoustu času. Zdržení bylo to poslední, co jsem potřeboval.

„Jedu do Kyle of Lochals. Něco se stalo?“

„Je neklidná doba, pane. Děláme preventivní kontroly. Včera navíc uprchl vězeň barona Stonea. Musíme si ověřit vaši totožnost. Vaše jméno, pane?“

„Baron Stone dělá preventivní kontroly? Toto území mu nepatří.“

„Zajištění pořádku není svázáno hranicemi, pane. Jméno.“

Předstíraná korektnost zmizela. Druhý zbrojnoš popošel víc do strany. Klasický postup. Kdybych zaútočil na jednoho, druhý bude z dosahu. Taktika, která celkem spolehlivě fungovala. Pokud ten, kdo útočil, byl člověk.

Ne že bych nebyl člověk. Jsem. Ale ne úplně. V rodové linii z matčiny strany je anomálie. Skrytá na okraji genealogické mapy. Téměř neviditelná. Schovaná mezi tuctem úctyhodných jmen. Ta anomálie se jmenuje Nosferatu.

V dobách, které se ani zdaleka nepodobaly nynějšímu uspořádanému světu, se stávaly dnes nemyslitelné věci. Náš rod se tím nechlubil. Přitáhli bychom na sebe pouze zášť, nenávisť a touhu ublížit.

Schopnosti předka z jiného světa se předávaly z generace na generaci. Někdy byly oslabené. Neznatelné tak, že si je jejich nositel ani neuvědomoval. Někdy zesílily a přinášely dotyčnému komplikovaný a nesnadný život. Já jsem byl ten, u koho se všechno jindy potlačené rozbalilo.

Nebyl jsem upír. Nevadil mi česnek. Viděl jsem se v zrcadle. Nedokázal jsem chodit po stropě. Nepotřeboval jsem pít krev. Ale nebyl jsem ani člověk v tom klasickém slova smyslu.

Má dcera měla stejné schopnosti jako já. Jestli ji přinutili k sňatku s Alzheimerem, museli ji zlomit. A já spěchám, abych zlomil ty, kdo ublížili mé dceři.

Zbrojnoš vlevo byl blíž. I když to v podstatě bylo jedno. Necítil jsem žádné výčitky. Měli mě nechat projet. Měli mě nechat být.

Přesunul jsem se. Rychle. Příliš rychle na to, aby mohla lidská mysl zareagovat. Sehnul jsem se, chytil zbrojnoše za kotníky, vyzdvihl ho, opsal s ním oblouk a mrštil ho na jeho kolegu. Praskot kostí a zdušené výkřiky.

Váleli se na zemi. Údy zlomené v místech, kde žádné klouby nebyly. Nehýbali se. Pokud nevydechli život, neměli k tomu daleko.

Dělo se pohnulo. Třetí zbrojnoš viděl, co se stalo. Nemohl si to srovnat v hlavě. Zpanikařil. Pohyboval dělem v pošetilé snaze něco zachránit. Vyšvihl jsem se na lokotraktor.

Poklop byl stále otevřený. Kdyby se ten hlupák aspoň zavřel. Měl by pár vteřin života k dobru. Zvedl jsem ruce a seskočil dovnitř. Dopadl jsem na kovovou podlahu. Koutkem oka zahlédl zvedající se hlaveň pistole.

Chytil jsem zbrojnoše za ruku a otočil zbraň směrem k němu. Zápěstí povolilo. Vyšel výstřel. Ohlušující rána, která se odrážela od stěn. Bylo hotovo.

Vylezl jsem ven. Vzal oba zlámané vojáky za límce, zvedl je a vynesl na lokotraktor. Po hlavě jsem je naházal dovnitř. Seskočil za nimi.